

Súd: Okresný súd Kežmarok
Spisová značka: 10C/497/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8612209195
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 09. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Tomáš Saraka
ECLI: ECLI:SK:OSKK:2017:8612209195.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Kežmarok sudcom Mgr. Tomášom Sarakom v spore žalobcu POHOTOVOSŤ, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, 811 09 Bratislava, IČO: 35 807 598, právne zastúpeného spoločnosťou Fridrich Paľko, s.r.o., Grösslingova 4, Bratislava, IČO: 36 864 421, proti žalovanej Slovenskej republike, v ktorej mene koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, Župné námestie 13, 813 11 Bratislava, o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, takto

r o z h o d o l :

I. Súd žalobu **z a m i e t a .**

II. Náhradu trov konania stranám sporu **n e p r i z n á v a .**

o d ô v o d n e n i e :

1. Dňa 27. 9. 2012 žalobca doručil na Okresný súd Bardejov žalobu označenú ako „žaloba na plnenie o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy“, ktorá je u žalobcu evidovaná pod číslom 452-ISTINA RS. Žalobca sa ňou domáhal, aby súd najskôr medzitimným rozsudkom rozhodol, že žalovaná je zodpovedná za škodu, ktorá mu vznikla nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Bardejov z dôvodu, že tento nerozhodol o žiadosti o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie pre pohľadávku žalobcu, ktorá vznikla neplnením záväzku vyplývajúceho zo Zmluvy o úvere č. XXXXXXXX dlžníkom (povinným) Jozefom Sisákom, nar. 19. 1. 1964 postupom, v ktorom by správne interpretoval a aplikoval ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku a aby následne rozsudkom uložil žalovanej zaplatiť mu z titulu majetkovej škody sumu 9.745,69 eur a z titulu nemajetkovej ujmy sumu 1.949,14 eur, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku s povinnosťou žalovanej nahradiť mu trovy konania. Konanie o uvedenej žalobe bolo na Okresnom súde Bardejov vedené pod spisovou značkou 5C/139/2012.

2. Uznesením Krajského súdu v Prešove sp. zn. 3NcC/35/2012 zo dňa 19. 10. 2012 boli sudcovia Okresného súdu Bardejov vylúčení z prejednávania a rozhodovania veci a vec bola prikázaná Okresnému súdu Svidník.

3. Po zistení Okresného súdu Svidník, že exekučné konanie zakladajúce právo uplatňované žalobou prebehlo pred Okresným súdom Svidník, a nie pred Okresným súdom Bardejov ako bolo žalobcom uvedené v žalobe bola vec opätovne predložená Krajskému súdu v Prešove, ktorý najskôr Uznesením sp. zn. 7NcC/13/2014 zo dňa 3. 7. 2014 rozhodol, že sudcovia Okresného súdu Svidník sú vylúčení z prejednávania a rozhodovania veci a vec prikázal Okresnému súdu Bardejov a následne Uznesením sp. zn. 15NcC/11/2015 zo dňa 29. 4. 2015 opätovne rozhodol, že sudcovia Okresného súdu Bardejov sú vylúčení z prejednávania a rozhodovania veci a vec prikázal Okresnému súdu Kežmarok, kde táto následne bola vedená pod spisovou značkou 10C/497/2015.

4. Žalobca svoju žalobu o ktorej sa tu koná odôvodňoval tým, že Okresný súd Bardejov (správne malo byť Svidník) ako exekučný súd nerozhodol v ním vedenom exekučnom konaní, špecifikovanom v žalobe o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie „postupom v ktorom by správne interpretoval a aplikoval ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku“ .

5. V žalobe žalobca uviedol, že pre svoju pohľadávku, ktorá vznikla neplnením záväzku vyplývajúceho zo zmluvy o úvere číslo 8402440 dlžníkom Jozefom Sisákom, nar. 19. 1. 1964 navrhol vykonať exekúciu, a že navrhol písomným podaním spísaným postupom podľa § 38 a nasl. Exekučného poriadku (zákon č. 233/1995 Z.z.) zvolenému súdному exekútorovi vykonať exekúciu, súdny exekútor predložil návrh žalobcu na vykonanie exekúcie spolu s exekučným titulom Okresnému súdu Bardejov (správne malo byť Svidník) a požiadal ho o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, exekučný súd žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie prijal na ďalšie konanie, čím došlo k založeniu jeho povinnosti zaoberať sa ňou a rozhodnúť o nej v rámci priznanej právomoci a v zákonom ustanovenej lehote. Žalobca poukazoval na znenie § 44 ods. 2 Exekučného poriadku - jednak účinné v čase od 1. 6. 2011 a jednak účinné v čase od 1. 6. 2010 do 31. 5. 2011, pričom rozoberal rozdiel medzi pojmami rozhodcovská komisia a rozhodcovský súd so súčasným poukazom na to, že v exekučnom konaní vedenom podľa týchto pravidiel sa robil rozdiel medzi exekučnými titulmi s tým, že povinnosť exekučného súdu rozhodnúť o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie do 15 dní od doručenia takej žiadosti nebola založená vo vzťahu k notárskym zápisniciam a vykonateľným rozhodnutiam rozhodcovských komisií, pričom zvýraznil, že exekučným titulom v danom exekučnom konaní, ktorého sa týka podaná žaloba, bol rozsudok rozhodcovského súdu, pričom uviedol, že v exekučnom konaní vedenom podľa uvedených procesných pravidiel je založená povinnosť exekučného súdu rozhodnúť o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie do 15 dní od doručenia takejto žiadosti ak je exekučným titulom vykonateľné rozhodnutie rozhodcovského súdu. Ďalej poukázal na znenie § 44 ods. 2 Exekučného poriadku účinné od 1. 2. 2002 do 31. 5. 2010 s tým, že v exekučnom konaní vedenom podľa týchto pravidiel sa nerobil rozdiel medzi exekučnými titulmi a preto exekučný súd mal podľa žalobcu zákonnú povinnosť rozhodnúť o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie do 15 dní od doručenia žiadosti bez ohľadu na to, či exekučným titulom, pre ktorý sa exekúcia navrhovala vykonať, bolo rozhodnutie všeobecného súdu, rozhodcovského súdu alebo napr. notárska zápisnica. Podľa žalobcu exekučný súd napriek tomu, že daná vec ním prejednávaná nevykazovala prvky nadmernej právnej zložitosti, nevyžadovala si takú spoluprácu s účastníkmi konania, ktorá by mohla mať svojou komplexnosťou podstatný vplyv na čas potrebný k posúdeniu a rozhodnutiu rozhodol v danom prípade o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie rozhodnutím o zamietnutí žiadostí o udelenie poverenia až dňa 13. 6. 2012, hoci konanie začalo dňa 14. 11. 2009, teda po uplynutí zákonom stanovenej doby s omeškaním viac ako 942 dní. Uviedol, že nesprávny úradný postup charakterizovaný nevydaním rozhodnutia v zákonom stanovenej lehote, resp. v primeranom čase a bez zbytočných prieťahov a vykonaním úradného postupu bez splnenia zákonných podmienok bol príčinou konkrétneho následku, ktorý sa prejavil vznikom materiálnej škody a nemajetkovej ujmy na strane žalobcu. Podľa žalobcu exekučný súd vykonaním postupu podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku - preskúmaním žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrhu na vykonanie exekúcie a exekučného titulu - rozsudku rozhodcovského súdu spôsobom odporujúcim zákonu (t.j. bez splnenia zákonných podmienok) bez ďalších legálnych predpokladov založil svoju právomoc, dôsledkom ktorej zrealizoval úplný judičiálny proces zahŕňajúci zistenie skutkového stavu veci, výberu právnych noriem, aplikácie a interpretácie zvolených právnych noriem na skutkový stav a meritórne rozhodnutie vo veci, čím sa postavil do pozície orgánu vykonávajúceho komplexné preskúmanie exekučného titulu metódou, ktorá mu v rámci zverenej právomoci ako exekučnému súdu neprináleží a teda prekročil mieru možného rozhodovania o zákonom vymedzenom okruhu spoločenských vzťahov a porušil tak fundamentálnu zásadu právneho štátu (zásadu legality). Podľa žalobcu súd konajúci v pozícii exekučného súdu nie je legitímne schopný vykonávať úkony smerujúce k opätovnému komplexnému rozhodovaniu o veci s tým, že výsledkom takéhoto rozhodovania je úplná nemožnosť vykonať právo pre veriteľa („vmanévrovanie“ veriteľa do situácie ako by bol exekučný titul zrušený). Žalobca poukazoval ďalej na to, že exekučný súd nie je súdom v zmysle § 40 a nasl. zákona o rozhodcovskom konaní a tiež na prejavenie vôle zákonodarcu kreáciou ust. § 40 a 43 zákona o rozhodcovskom konaní poveriť všeobecný súd meritórnym rozhodovaním o veci, na ktorú by bol inak príslušný rozhodcovský súd, len vtedy ak dôjde k splneniu podmienok definovaných v § 40 zákona o rozhodcovskom konaní a ich splnenie nastane včas (t.j. v lehote upravenej v § 41 zákona o rozhodcovskom konaní) - t.j. ak nedôjde k včasnému splneniu podmienok podľa § 40 zákona o rozhodcovskom konaní zanikne právomoc všeobecného súdu meritórne

rozhodovať o veci zrealizovaním úplného judičiálneho procesu zahŕňajúceho zistenie skutkového stavu veci, výberu právnych noriem a aplikácie a interpretácie zvolených právnych noriem na skutkový stav. Žalobca tvrdil, že z hľadiska princípu právnej istoty nemôže ten istý štátny orgán - všeobecný súd dotvárať svoje rozhodovacie oprávnenia smerujúce k zamedzeniu účinkom rozhodcovského rozsudku na právne postavenie žalovaného (dlžníka) tam kde neexistujú preto, že z vôle zákonodarcu existujú na inom mieste a v inom čase (t.j. tam, kde ich platné právo zaraďuje). Tiež uviedol, že ak v zákone existuje obmedzenie právomoci všeobecného súdu v rámci konania o opravnom prostriedku sú tieto obmedzenia zákonodarcom nastavené proporcionálne k ochrane základného práva žalobcu nielen v rovine normatívnej ale tiež pri posudzovaní konkrétneho prípadu v rovine výkladu a aplikácie takýchto obmedzení, pretože základné práva nevytvárajú len rámec obsahu jednoduchého práva, ale aj rámec jeho interpretácie a aplikácie, preto všeobecný súd si pri výklade a aplikácii podmienok pripustenia revízie rozhodnutia musí byť vedomý, že zasahuje do právneho postavenia účastníkov konania čím degraduje ochranu ich subjektívnych práv bez ohľadu na to, aký iný účel revízneho konania sleduje štát (napr. posilňovanie pozície spotrebiteľa), pričom tento účel nemôže prevážiť nad ochranou subjektívnych práv účastníka konania tak, že ochrana týchto práv sa celkom vyprázdni, resp. vôbec nezabezpečí. Poukazoval na to, že ochranu práva vymedzenú cestou aplikácie § 40 a nasl. zákona o rozhodcovskom konaní nie je možné využiť dodatočne po tom, čo takýto prostriedok už nemožno uplatniť, a to cestou kontroly rozhodcovského rozhodnutia exekučným súdom, ktorej účel je odlišný. Žalobca tiež v žalobe uviedol, že exekučný súd tým, že vykonal opätovné posúdenie práva žalobcu na zaplatenie dlhu v časti istiny bez splnenia zákonných podmienok na taký postup, formálne vyvolal stav, ktorý založil prekážku veci rozhodnutej v právnom vzťahu medzi žalobcom ako oprávneným a dlžníkom (povinným) odvíjajúcom svoju podstatu od uzavretej zmluvy o úvere, nakoľko na jednej strane existuje podľa žalobcu právne relevantný exekučný titul (rozsudok rozhodcovského súdu), ktorý nemožno zrušiť pre uplynutie lehoty podľa § 41 zákona o rozhodcovskom konaní a chýbajúci subjektívny prvok, ktorý vyvolá právne účinky, avšak je z pohľadu exekučného súdu materiálne nevykonateľný a na druhej strane nie je možné zo strany žalobcu iniciovať občianske súdne konanie na zaplatenie istiny s príslušenstvom, pretože existenciou rozsudku rozhodcovského súdu je vytvorená prekážka veci právoplatne rozhodnutej, ktorá tvorí neodstrániteľnú vadu konania (pričom rozsudok rozhodcovského súdu je rovnocenným exekučným titulom s rozsudkom vydaným všeobecným súdom v občianskom súdnom konaní). Vyššie opísaný postup exekučného súdu žalobca hodnotí ako nesprávny a v rozpore so zákonom (§ 44 ods. 2 Exekučného poriadku), podľa neho v danom prípade neexistuje okolnosť, ktorá by umožňovala exekučnému súdu postupovať nesústredene a so zbytočnými prietahmi tak, že k vydaniu rozhodnutia o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie pristúpil až po veľmi dlhej dobe a neexistuje okolnosť, ktorá by umožňovala vytvoriť stav zakladajúci reálnu nevykonalnosť istiny a jej príslušenstva založením prekážky rozhodnutej veci.

6. Žalobou žalobca uplatnil náhradu majetkovej škody vo výške 9.745,69 eur, teda v celkovej sume zodpovedajúcej istine s príslušenstvom, ktorá podľa neho nemôže viac byť priznaná právoplatným rozhodnutím všeobecného súdu v občianskom súdnom konaní vedenom proti dlžníkovi z príslušného záväzkového zmluvného vzťahu. Zároveň v žalobe uplatnil nárok na náhradu nemajetkovej ujmy v rozsahu 20 % z istiny s príslušenstvom uplatňovanej v tomto prípade (t.j. príslušnej výšky majetkovej škody), teda náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 1.949,14 eur. Uplatňovaný nárok na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch odôvodňoval tým, že samotné konštatovanie porušenia práva na súdnu ochranu (čl. 46 ods. 1 Ústavy SR) a práva na spravodlivý súdny proces (čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd) nie je dostatočným zadostučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Nesprávny úradný postup okresného (exekučného) súdu je podľa žalobcu dôsledkom jeho nesústredenej činnosti takej intenzity, ktorá má za následok zmarenie nútenej vymožitelnosti majetkového práva žalobcu. Podľa žalobcu došlo nesprávnym úradným postupom k zmareniu jeho legitímneho očakávania, že správnym a zákonným postupom dôjde k vymoženiu jeho pohľadávky, pričom mohol vďaka skorému rozhodnutiu exekučného súdu včas, efektívne a účinne uskutočniť rad iných krokov smerujúcich k zvýšeniu úspechu mimosúdneho zabezpečenia vymožitelnosti pohľadávky a jej príslušenstva. Žalobca uviedol, že náhradu nemajetkovej ujmy vníma ako spravodlivú satisfakciu za konkrétne porušenie jeho zákonných nárokov a základných práv. Tiež uviedol, že neexistencia akéhokoľvek účinného vnútroštátneho prostriedku nápravy spôsobilého reštituovať vzniknutú situáciu, resp. vyvolaný zásah do zákonných nárokov a základných práv žalobcu v spojení s absolútnou nemožnosťou súdneho uplatňovania pohľadávky a jej príslušenstva vyvolala u neho, resp. u členov riadiacich orgánov spoločnosti, ako aj u jej majiteľov pocity frustrácie, úzkosti, nespravodlivosti, neistoty a nedôvery v právo a rovnosť v spoločnosti.

Podľa žalobcu vytvorenie absolútnej nemožnosti súdneho uplatňovania pohľadávky a jej príslušenstva spôsobilo v súvislosti s vymáhanou pohľadávkou a jej príslušenstvom zánik ďalších plánovaných podnikateľských aktivít žalobcu, ako aj zánik už vytvorených podnikateľských plánov a vyvolaná strata zisku z realizovaného obchodu spôsobila hospodársku stratu na strane žalobcu, ale aj jeho majiteľov a nezákonným zásahom vyvolaná situácia ovplyvnila ďalšie podnikateľské postupy žalobcu a spôsobila neistotu v plánovaní ďalších rozhodnutí, ktoré mohol prijať. Žalobca poukazoval na to, že do obsahu práva na súdnu ochranu patrí právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy; súčasne má každý právo na to, aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy; uviedol, že k reálnemu poskytnutiu súdnej ochrany dôjde len vtedy, ak sa na zistený stav veci použije ústavne súladne interpretovaná, platná a účinná právna úprava. Uviedol, že všeobecný súd pri realizácii základného práva na súdnu ochranu je povinný aplikovať ústavnú požiadavku jednoduchého práva, že každý má právo na rozhodnutie podľa relevantnej právnej normy; že reálne uplatnenie základného práva na súdnu ochranu predpokladá, že účastníkovi súdneho konania sa súdna ochrana poskytne v zákonom predpokladanej kvalite, výklad a používanie zákonných ustanovení musí v celom rozsahu rešpektovať základné právo účastníkov uvedené v čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a výklad a aplikácia zákonných predpisov musí byť zo strany všeobecných súdov v súlade s účelom základného práva na súdnu ochranu. Žalobca tiež uviedol, že potreba náhrady nemajetkovej ujmy má základ v požiadavke na spravodlivé usporiadanie vzťahov a dosiahnutie adekvátnej nápravy a primeranej satisfakcie za porušenie základných práv a princípov právneho štátu. Poukázal tiež na to, že postupoval podľa § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. a písomnou žiadosťou požiadal žalovanú o predbežné prerokovanie jeho nároku na náhradu škody, žalovaná však do podania žaloby na žiadosti pozitívne nereagovala.

7. Ako dôkazy na preukázanie svojich skutkových tvrdení žalobca v žalobe označil súdny spis exekučného súdu založený pre exekučné konanie vedené medzi žalobcom ako oprávneným a povinným Jozefom Sisákom, nar. 19. 1. 1964 pre vymoženie peňažnej pohľadávky, ktorá vznikla neplnením záväzku povinného vyplývajúceho zo zmluvy o úvere číslo 8402440 registrované u súdneho exekútora pod sp. zn. EX12562/2009, spis Ministerstva spravodlivosti SR k predbežnému prerokovaniu nároku žalobcu na náhradu škody uplatňovanej v tomto konaní a potvrdenie o prijatí žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody.

8. Žalovaná so žalobou nesúhlasila, podaním doručeným tunajšiemu súdu dňa 1. 4. 2016 navrhla žalobu v celom rozsahu zamietnuť, žalobcovi náhradu trov konania nepriznať a uplatnila nárok na náhradu trov konania. Podstatnými námietkami žalovanej proti uplatnenému nároku, ktoré táto podrobne rozviedla vo svojom písomnom vyjadrení k žalobe boli poukaz na zmätočnosť podania žalobcu, na prenášanie celej dôkaznej povinnosti na súd, na nejasnosť titulu nároku na náhradu škody. Žalovaná poukázala na nepreukázanie využitia riadnych prostriedkov na zabránenie tvrdených prietahov v konaní a na ich účinné odstránenie zo strany žalobcu, keď ten podľa nej neuviedol, či využil možnosť podania sťažnosti na prietahy predsedovi súdu, či ústavnej sťažnosti. Poukazovala na to, že všeobecný súd v konaní o náhradu škody nie je oprávnený posudzovať prietahy v konaní súdu. Tiež tvrdila, že prvé žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody jej boli doručené 23. 4. 2012 - žaloba bola podaná 27. 9. 2012 - teda skôr ako po uplynutí zákonnej 6-mesačnej lehoty a teda predčasne. Tiež poukázala na neposkytnutie žiadnej súčinnosti zo strany žalobcu na predbežné prerokovanie podaných žiadostí na náhradu škody a na to, že prax ukázala už dávnejšie, že lehota na poverenie exekútora je výraznou prekážkou toho, aby mohli súdy objektívne posúdiť zákonnosť exekúcie ak exekučným titulom je notárska zápisnica alebo rozhodcovský rozsudok - najmä v prípadoch podľa § 45 ods. 1 písm. c/ zákona č. 244/2002 Z.z. Ďalej uviedla a odôvodňovala, že zamietnutie žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie nemôže byť nesprávnym úradným postupom. Poukázala na to, že zo žalobcom prednesených skutkových okolností je zrejmé, že nemôže ísť ani o zodpovednosť za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím; ďalej, že pre úspešné uplatnenie nároku na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím je nevyhnutné i to, aby nezákonnosť rozhodnutia bola konštatovaná príslušným orgánom, čo v prípadoch zamietnutia žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie nie je splnené. Argumentovala tiež tým, že vnútroštátny súd má povinnosť ex officio preskúmať materiálnu správnosť rozhodcovského rozsudku, nekalú povahu rozhodcovskej doložky a či rozhodcovské konanie prebehlo na základe uzavretej rozhodcovskej zmluvy. Podľa žalovanej zo samotnej dikcie § 44 ods. 2 Exekučného poriadku vyplýva, že lehota 15 dní sa nevzťahuje na vydanie rozhodnutia v podobe zamietnutia žiadosti o udelenie poverenia a tiež nie je preukázaný nesprávny úradný postup spočívajúci v existencii prietahov. Žalovaná namietala aj vyčíslenie škody s tým, že

žalobca nepreukázal ani vymožitelnosť pohľadávky, nepreukázal vznik ani výšku škody a že nie je preukázaný vznik nemajetkovej ujmy ani to, že by sa mala poskytovať jej náhrada v peniazoch. Žalovaná poukazovala aj na povahu a predmet konania, v ktorom malo dôjsť k nesprávnemu úradnému postupu, a to pri zohľadnení povahy podnikateľskej činnosti žalobcu a povedomí, ktoré je okolo neho v spojení s touto činnosťou vytvorené pričom tvrdila, že praktiky žalobcu sú verejnosťou vnímané negatívne a žalobca je vnímaný ako spoločnosť využívajúca neprijateľné podmienky, zneužívajúc slabé finančné a právne vedomie nízkopríjmových osôb. Podľa žalovanej, nakoľko žalobca nepreukázal, že by došlo činnosťou súdu v namietaných konaniach k nesprávnemu úradnému postupu, ani vznik a výšku skutočnej škody ani prípadnej nemajetkovej ujmy, tým pádom neexistuje ani príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom súdu a uplatnenou majetkovou škodou a nemajetkovou ujmu. K vyjadreniu ako dôkazy na preukázanie svojich tvrdení žalovaná pripojila list Európskej komisie, Generálneho riaditeľstva pre spravodlivosť pod č. JUST/A3/RM/kb D (2010) 1360 a tiež článok z denníka SME zo dňa 16. 7. 2012.

9. Žaloba žalobcu bola súdu doručená dňa 27. 9. 2012, teda ešte za účinnosti zákona č. 99/1963 Zb. - Občianskeho súdneho poriadku. Ten bol dňom 1. 7. 2016 nahradený zákonom č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“), pričom podľa prechodných ustanovení CSP, a to konkrétne § 470 ods. 1 ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti. Vzhľadom na uvedené sa počnúc dňom 1. 7. 2016 aj sporná vec riadila ustanoveniami CSP.

10. Na prejednanie sporu súd nariadil pojednávanie na ktoré sa napriek riadnemu a včasnému predvolaniu nedostavili právny zástupca žalobcu ani žalovaná. Právny zástupca žalobcu ospravedlnil svoju a žalobcovu neúčast' na pojednávaní z dôvodu hospodárnosti konania, o odročenie pojednávania nežiadal. Neúčast' na pojednávaní ospravedlnila aj žalovaná, o odročenie pojednávania nežiadala, pričom tvrdila, že v prejednávaní ide o jedno z desaťtisícov súdnych konaní započatých žalobcom proti žalovanej žalobným návrhom, ktorý sa po skutkovej ani právnej stránke zásadnejšie neodlišuje od ostatných žalobných návrhov tohto žalobcu, pričom poukázala na článok 2 ods. 2 CSP a princíp právnej istoty tvrdiac, že množstvom rozhodnutí súdov boli žaloby žalobcu v celom rozsahu zamietnuté a vecná správnosť zamietavých rozhodnutí súdov je opakovane potvrdzovaná aj odvolacími súdmi. Súd v súlade s ust. § 180 CSP rozhodol, že pojednávanie vykoná v neprítomnosti právneho zástupcu žalobcu, žalobcu a žalovanej, nakoľko nebol daný návrh ani dôvody na odročenie pojednávania v zmysle § 183 a § 184 CSP.

11. Súd sa oboznámil s obsahom žaloby žalobcu a jej doplnenia zo dňa 11. 12. 2012 ako aj s obsahom vyjadrenia žalovanej k žalobe zo dňa 23. 3. 2016 a vykonal dokazovanie oboznámením sa s obsahom exekučného spisu Okresného súdu Svidník sp. zn. 6Er/828/2009 a s obsahom listinných dôkazov predložených žalovanou - list Európskej komisie, Generálneho riaditeľstva pre spravodlivosť pod č. JUST/A3/RM/kb D (2010) 1360 a tiež článok z denníka SME zo dňa 16. 7. 2012, keď vykonanie žiadneho z uvedených dôkazov v spore namietané nebolo. Čo sa týka dôkazu označeného žalobcom v jeho podaní označenom ako ospravedlnenie neúčasti na pojednávaní zo dňa 21. 9. 2017, teda znaleckého posudku, ktorý mal byť vyhotovený znaleckým ústavom Ekonomickej univerzity v Bratislave a ktorý má byť založený v spise správy tunajšieho súdu sp. zn. 1SprO 542/2014, tak k tomu súd uvádza nasledovné. Sám žalobca pri označení tohto dôkazu uviedol, že týmto má byť preukázaná výška majetkovej škody ktorá mu mala byť spôsobená nesprávnym úradným postupom a nakoľko v konaní bolo potrebné sa zaoberať najskôr a predovšetkým tým, či je preukázaný a daný základ nároku, súd rozhodol, že vykonávať uvedený dôkaz nebude do preukázania, že základ nároku tu daný je. Opačný postup by bol nevhodný a nelogický, keďže dokazovanie k výške nároku je namieste až po ustálení, že je tu základ nároku, keď aj sám žalobca v žalobe navrhol rozhodnúť najskôr medzitimným rozsudkom o základe nároku a až následne o jeho výške. Keď nie je preukázaný základ nároku, dokazovanie k jeho výške je bezpredmetné. V tejto súvislosti vo vzťahu k žalobcom navrhovanému vykonaniu dokazovania predmetným znaleckým posudkom súd podporne poukazuje na rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 23Co/37/2016 týkajúci sa obdobného sporu žalobcu proti žalovanej, z ktorého cit.: „Ak neboli preukázané prieťahy v konaní (základ nároku), nebolo teda potrebné zaoberať sa znaleckým posudkom o výške škody“. Čo sa týka návrhu žalobcu na vykonanie dokazovania obsahom spisu Ministerstva spravodlivosti k predbežnému prerokovaniu nároku žalobcu na náhradu škody uplatňovanej v tomto konaní a potvrdenia o prijatí žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody, takéto dôkazy súdu neboli žalobcom predložené, podľa vyjadrenia žalobcu zo dňa 11. 12. 2012, predmetné potvrdenie má byť založené v inom spise, ktorého dohľadanie pre rozhodnutie veci nebolo potrebné, účelné a

hospodárne, nakoľko z dôvodov uvedených nižšie súd má za to, že základ nároku žalobcu nie je daný, preto bolo bezpredmetné sa zaoberať predsúdnym uplatnením nároku žalobcu u žalovanej. Po vykonanom dokazovaní súd zistil tento skutkový stav:

12. Z obsahu pripojeného exekučného spisu Okresného súdu Svidník sp. zn. 6Er/828/2009 súd zistil, že v uvedenej exekučnej veci oprávneného (žalobcu) proti povinnému J. - Akvaristika, Centrálna, 089 01 Svidník, IČO: 33 101 337 o vymoženie sumy 2.448,07 eur s príslušenstvom bola dňa 14. 11. 2009 pred súdnym exekútorom spísaná zápisnica obsahujúca návrh na vykonanie exekúcie, exekučným titulom bol rozsudok rozhodcovského súdu sp. zn. SR 14557/08, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola exekučnému súdu doručená 18. 12. 2009, dňa 31. 12. 2009 exekučný súd oprávneného vyzval na predloženie zmluvy o úvere č. 8402440, čo oprávnený urobil dňa 25. 1. 2010, dňa 12. 9. 2011 do konania zahlásil vstup vedľajší účastník na strane povinného, uznesením zo dňa 25. 5. 2012 exekučný súd o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie rozhodol tak, že túto zamietol z dôvodu, že dojednanú rozhodcovskú doložku na ktorej rozhodcovský súd založil svoju právomoc vyhodnotil ako absolútne neplatnú a preto rozhodcovský rozsudok tu nie je spôsobilým exekučným titulom nakoľko ho vydal rozhodcovský súd ako orgán, ktorý na to pre chýbajúcu platnú rozhodcovskú zmluvu, či doložku nemal právomoc. Na odvolanie oprávneného Krajský súd v Prešove uznesením zo dňa 28. 2. 2013 napadnuté uznesenie potvrdil, čím toto nadobudlo právoplatnosť, ktorá je na ňom vyznačená dňom 4. 7. 2013. V danej veci žalobca nežiadal podľa obsahu exekučného spisu o žiadne informácie, ani nepodával žiadne sťažnosti, či upozornenia v ktorých by tvrdil prietahy v konaní.

13. Žalobca podal žalobu voči žalovanej z dôvodu, že Okresný súd Bardejov (podľa zistenia súdu v skutočnosti ale exekučným súdom v danej veci bol Okresný súd Svidník) ako exekučný súd rozhodol v ním vedenom exekučnom konaní o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie rozhodnutím o zamietnutí žiadostí o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie po uplynutí zákonom stanovenej doby a postupom v ktorom nesprávne interpretoval a aplikoval ustanovenia Exekučného poriadku, preto sa domáhal náhrady majetkovej škody vo výške 9.745,69 eur a náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 1.949,14 eur.

14. Podľa čl. 46 ods. 1, ods. 2, ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky. Kto tvrdí, že bol na svojich právach ukrátený rozhodnutím orgánu verejnej správy, môže sa obrátiť na súd, aby preskúmal zákonnosť takéhoto rozhodnutia, ak zákon neustanoví inak. Z právomoci súdu však nesmie byť vylúčené preskúmanie rozhodnutí týkajúcich sa základných práv a slobôd. Každý má právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím súdu, iného štátneho orgánu či orgánu verejnej správy alebo nesprávnym úradným postupom.

15. Podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietahov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť len v prípadoch ustanovených zákonom.

16. Podľa § 3 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov (v znení platnom a účinnom v čase podania žaloby), štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti toho zákona, pri výkone verejnej moci a/ nezákonným rozhodnutím, b/ nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, c/ rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, alebo d/ nesprávnym úradným postupom.

17. Podľa § 4 ods. 1 písm. a/ bod 1. zákona č. 514/2003 Z.z. (v znení platnom a účinnom v čase podania žaloby), vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1, koná v mene štátu Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, ak škoda vznikla v občianskom súdnom konaní alebo v trestnom konaní a ak tento zákon neustanovuje inak.

18. Podľa § 4 ods. 1 písm. a/ bod 1. zákona č. 514/2003 Z.z. (v znení platnom a účinnom od 1. 1. 2013), vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1, koná v mene štátu Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, ak škoda vznikla v dôsledku rozhodnutia vydaného súdom alebo ak škoda bola spôsobená nesprávnym úradným postupom súdu.

19. Podľa § 9 ods. 1, ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. (v znení platnom a účinnom v čase podania žaloby), štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prietahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb. Právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom má ten, komu bola takým postupom spôsobená škoda.

20. Podľa § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z., (v znení platnom a účinnom v čase podania žaloby) nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, ako aj nárok na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom je potrebné vopred predbežne prerokovať na základe písomnej žiadosti poškodeného o predbežné prerokovanie nároku (ďalej len "žiadosť") s príslušným orgánom podľa § 4 a 11.

21. Podľa § 16 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. (v znení platnom a účinnom v čase podania žaloby), ak príslušný orgán neuspokojí nárok na náhradu škody alebo jeho časť do šiestich mesiacov odo dňa prijatia žiadosti, môže sa poškodený domáhať uspokojenia nároku alebo jeho neuspokojenej časti na súde.

22. Podľa § 16 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. (v znení platnom a účinnom v čase podania žaloby), každý je povinný bez zbytočného odkladu na požiadanie príslušného orgánu, ktorý koná v mene štátu, písomne oznámiť skutočnosti, ktoré majú význam pre predbežné prerokovanie nároku.

23. Podľa § 17 ods. 1, ods. 2, ods. 3 zákona č. 514/2003 Z.z. (v znení platnom a účinnom v čase podania žaloby), uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak. V prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak. Výška nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa odseku 2 sa určuje s prihliadnutím najmä na a) osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje, b) závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo, c) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote, d) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení.

24. Podľa § 44 ods. 1, ods. 2 zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (v znení platnom a účinnom do 31. 5. 2010), exekútor, ktorému bol doručený návrh oprávneného na vykonanie exekúcie, predloží tento návrh spolu s exekučným titulom najneskôr do 15 dní od doručenia alebo odstránenia väd návrhu súdu (§ 45) a požiada ho o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Súd preskúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul. Ak súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu. Ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Proti tomuto uzneseniu je prípustné odvolanie.

25. Podľa § 44 ods. 1, ods. 2 zákona č. 233/1995 Z.z. (v znení účinnom od 1. 6. 2010 do 31. 5. 2011), exekútor, ktorému bol doručený návrh oprávneného na vykonanie exekúcie, predloží tento návrh spolu s exekučným titulom najneskôr do 15 dní od doručenia alebo odstránenia väd návrhu súdu (§ 45) a požiada ho o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Súd preskúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul. Ak súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu, táto lehota neplatí, ak ide o exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. c) a d). Ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Proti tomuto uzneseniu je prípustné odvolanie.

26. Podľa § 44 ods. 1, ods. 2 zákona č. 233/1995 Z.z. (v znení účinnom od 1. 6. 2011), exekútor, ktorému bol doručený návrh oprávneného na vykonanie exekúcie, predloží tento návrh spolu s exekučným titulom najneskôr do 15 dní od doručenia alebo odstránenia väd návrhu súdu (§ 45) a požiada ho o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Súd preskúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul; ak ide o exekučné konanie vykonávané na podklade rozhodnutia vykonateľného podľa § 26 zákona č. 231/1999 Z.z. o štátnej pomoci v znení neskorších predpisov, exekučný titul sa nepreskúma. Ak súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu, táto lehota neplatí, ak ide o exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. c) a d). Ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Proti tomuto uzneseniu je prípustné odvolanie.

27. Podľa § 45 ods. 1, ods. 2 zákona č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní v znení účinnom do 31. 12. 2014, súd príslušný na výkon rozhodnutia alebo na exekúciu podľa osobitných predpisov na návrh účastníka konania, proti ktorému bol nariadený výkon rozhodcovského rozsudku, konanie o výkon rozhodnutia alebo exekučné konanie zastaví

a) z dôvodov uvedených v osobitnom predpise,

b) ak rozhodcovský rozsudok má nedostatok uvedený v § 40 písm. a) a b) alebo

c) ak rozhodcovský rozsudok zaväzuje účastníka rozhodcovského konania na plnenie, ktoré je objektívne nemožné, právom nedovolené alebo odporuje dobrým mravom. Súd príslušný na výkon rozhodnutia alebo na exekúciu zastaví výkon rozhodcovského rozsudku alebo exekučné konanie aj bez návrhu, ak zistí v rozhodcovskom konaní nedostatky podľa odseku 1 písm. b) alebo c).

28. Podľa § 40 ods. 1 písm. a/, písm. b/ zákona č. 244/2002 Z.z., v znení účinnom do 31. 12. 2014 účastník rozhodcovského konania sa môže žalobou podanou na príslušnom súde domáhať zrušenia tuzemského rozhodcovského rozsudku, len ak

a) rozhodcovský rozsudok bol vydaný vo veci, ktorá nemôže byť predmetom rozhodcovského konania (§ 1 ods. 3),

b) rozhodcovský rozsudok bol vydaný vo veci, o ktorej už predtým právoplatne rozhodol súd alebo sa o nej právoplatne rozhodlo v inom rozhodcovskom konaní.

29. Súd na základe výsledkov vykonaného dokazovania a po právnom posúdení veci v zmysle vyššie citovaných zákonných ustanovení žalobu žalobcu považuje za nedôvodnú v celom rozsahu a preto ju z dôvodov uvedených v ďalšej časti tohto odôvodnenia zamietol.

30. Čo sa týka žalobcom namietaných zbytočných prietahov v príslušnom exekučnom konaní, ktoré žalobca tvrdil v žalobe, súd poukazuje na to, že tunajší súd nemôže relevantne posudzovať a neprináleží mu už vôbec rozhodnúť o tom, či v príslušnom exekučnom konaní v dôsledku doby, po uplynutí ktorej bolo rozhodnuté o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, bolo alebo nebolo porušené právo žalobcu na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov. Túto otázku je kompetentný preskúmať iba Ústavný súd Slovenskej republiky, ktorý ju v súlade so svojou ustálenou judikatúrou preskúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu najmä podľa týchto troch základných kritérií: zložitost' veci, správanie účastníka a postup súdu (napr. I. ÚS 41/02). Príslušné súdne konania v tomto smere nie je kompetentný preskúmať tunajší súd v konaní podľa zákona č. 514/2003 Z.z., ale len Ústavný súd SR na podklade ústavnej sťažnosti (resp. predseda exekučného súdu na podklade sťažnosti na prietahy, žalobca nesúci vo veci dôkazné bremeno však o žiadnych takýchto sťažnostiach vo vzťahu k vyššie uvedenému exekučnému konaniu Okresného súdu Svidník sp. zn. 6Er/828/2009 a výsledku ich vybavenia nepredložil tunajšiemu súdu sám žiadne dôkazy, pričom z obsahu exekučného spisu žiadne sťažnosti žalobcu na prietahy v konaní nevyplývajú). Opačný výklad, ako výklad o nemožnosti posudzovať prietahy v konaní všeobecným súdom by pritom znamenal, že by existovalo niekoľko orgánov, ktoré by boli oprávnené v tom istom čase preskúmať postup toho istého súdu z hľadiska vzniku zbytočných prietahov. Zároveň, pokiaľ by tunajší súd v konaní o náhrade škody mohol hodnotiť postup iného súdu z hľadiska existencie zbytočných prietahov a od tohto odvodzovať nesprávny úradný postup, malo by to za následok absurdný záver smerujúci aj k porušeniu inštančného princípu v súdnictve, lebo vecne príslušné pre rozhodovanie sporov o náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z.z. sú v prvom stupni zásadne okresné sudy, avšak sudy, ktoré môžu porušiť právo fyzických a právnických osôb na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov, môžu byť

aj súdy vyššieho stupňa čo iba potvrdzuje to, že konštatovať existenciu zbytočných prietahov v súdnom konaní je oprávnený jedine Ústavný súd SR (správnosť týchto záverov pritom potvrdzuje aj obsah v súčasnosti účinného /konkrétne od 1. 1. 2013/ ustanovenia § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z., ktorý dané skutočnosti už výslovne upravuje).

31. O konštatovaní zbytočných prietahov vyššie uvedenými orgánmi však žalobca súdu nepredložil žiadne dôkazy, nič také nepreukázal. Vo vzťahu k relevancii tvrdení žalobcu obsiahnutých v jeho žalobe treba navyše poukázať na to, že v texte žaloby žalobca uvádzal úplne iný dátum rozhodnutia exekučného súdu o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia, než ako bol zistený z obsahu pripojeného a oboznámeného exekučného spisu, keď podľa tvrdenia žalobcu o žiadosti o udelenie poverenia v tejto exekučnej veci (sp. zn. 6Er/828/2009) malo byť rozhodnuté dňa 13. 6. 2012 hoci v skutočnosti bolo o tejto žiadosti rozhodnuté už dňa 25. 5. 2012.

32. Zároveň súd poukazuje na to, že 15-dňová lehota v zmysle § 44 ods. 2 Exekučného poriadku (v znení účinnom v každom jednotlivom období ako sú vyššie citované) sa vzťahovala iba na udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v prípade, ak by súd nezistil rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, a plynula až od doručenia tej-ktorej žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zo strany exekútora súdu. Uvedená 15-dňová lehota však, vychádzajúc zo znenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku (v znení účinnom v každom jednotlivom období ako sú odcitované vyššie), sa nevzťahovala na rozhodnutie o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie ak súd zistil rozpor žiadosti, návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom. Ak by zákonodarca zamýšľal stanoviť pre rozhodnutie o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie 15 dňovú alebo inú lehotu, zaiste by to bol v § 44 ods. 2 Exekučného poriadku priamo a výslovne uviedol. Ak ale zákonodarca v § 44 ods. 2 druhá veta Exekučného poriadku výslovne uviedol, že „ak súd nezistí rozpor...do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu“ a potom v samostatnej tretej vete tohto ustanovenia osobitne uviedol, že „ak súd zistí rozpor...žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne“ bez toho, že by tam zakotvil akýmkoľvek spôsobom vyjadrenie akejkoľvek lehoty, potom je absolútne zrejmé, že neprichádza do úvahy iný výklad ako ten, že pre rozhodnutie o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie žiadna zákonná lehota stanovená nebola.

33. Keďže žalobca tvrdené prietahy v postupe exekučného súdu vyvodzuje z času uplynutého od dátumu začatia exekučného konania (t.j. odo dňa keď bol spísaný návrh na vykonanie exekúcie do zápisnice súdneho u exekútora) do dňa rozhodnutia súdu, treba tiež uviesť to, že tento čas pre posudzovanie prípadných prietahov súdu nemôže byť smerodatný, lebo povinnosť súdu rozhodnúť o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie vzniká, a čas jej realizácie preto možno posudzovať až odo dňa doručenia žiadosti súdneho exekútora súdu. Tu potom súd pripomína žalobcovi, že súdny exekútor, ktorého si žalobca sám a dobrovoľne zvolil na vykonanie exekúcie, doručil žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie súdu až po uplynutí zákonnej 15-dňovej lehoty, v ktorej tak bol v zmysle § 44 ods. 1 Exekučného poriadku povinný učiniť (v prípade daného exekučného konania proti povinnému Jozefovi Sisákovi toto začalo spísaním návrhu na vykonanie exekúcie u súdneho exekútora dňa 14. 11. 2009, ale žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola exekučnému súdu doručená až dňa 18. 12. 2009, preto nečinnosť exekučného súdu nemožno posudzovať, ako to robil žalobca v žalobe, už od momentu začatia exekučného konania podľa § 36 ods. 1 Exekučného poriadku - spísania návrhu pred exekútorom).

34. Okrem toho tunajší súd dobu, v ktorej o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia exekučný súd vo vyššie uvedenom exekučnom konaní rozhodol, nepovažuje vzhľadom na konkrétne okolnosti danej exekučnej veci za neprímerane dlhú jednak vzhľadom na obsah posudzovaného exekučného titulu, súvisiacej zmluvy o úvere a všeobecných podmienok (ako vyplýva z exekučného spisu), ako ani vzhľadom na príslušné úkony a výzvy exekučného súdu adresované žalobcovi v súvislosti s riadnym preskúmaním exekučného titulu ako boli vyššie popísané, keď exekučný súd po doručení mu žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie dňa 14. 12. 2009 už dňa 31. 12. 2009 žiadal žalobcu ako oprávneného o predloženie predmetnej zmluvy o úver, k čomu došlo dňa 25. 1. 2010. Ak žalobca argumentuje prietahmi spôsobenými nerozhodnutím v zákonnej lehote, súd nad rámec už uvedených dôvodov vo vzťahu k neexistencii zákonnej lehoty pre zamietnutie žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie pripomína, že aj v zmysle judikatúry Ústavného súdu SR samotné nedodržanie

zákonnom stanovenej lehoty neznamená automaticky prieťahy v konaní, viď napr. Nález Ústavného súdu SR sp. zn. I.ÚS 16/02 v ktorom Ústavný súd judikoval, že pri posúdení, či došlo alebo nedošlo k porušeniu práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavný súd prihliada síce na lehoty, ktoré sú uvedené v ústave alebo v zákone, ale ich nedodržanie nepovažuje automaticky za porušenie uvedeného základného práva, pretože aj v týchto prípadoch sú rozhodujúce všetky okolnosti danej veci. Pojem „zbytočné prieťahy“ obsiahnutý v čl. 48 ods. 2 ústavy je pojem autonómny, ktorý nemožno vykladať a aplikovať len s ohľadom na lehoty uvedené v zákone. S ohľadom na konkrétne okolnosti veci sa totiž ani v týchto prípadoch postup dotknutého štátneho orgánu nemusí vyznačovať takými významnými prieťahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné prieťahy v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy. Súdu je z jeho vlastnej činnosti, z ďalších u neho vedených vecí žalobcu proti žalovanej známe, že žalobca inicioval obrovské množstvo exekučných konaní na podklade nespôsobilých exekučných titulov - rozhodcovských rozsudkov, preto vyvodzovať právo z tvrdených prieťahov v týchto konaniach, ktoré boli od začiatku nedôvodné a neopodstatnené, lebo na ich iniciovanie žalobca nemal spôsobilý podklad (exekučný titul) nie je podľa súdu vzhľadom na množstvo týchto konaní a predovšetkým konkrétne okolnosti prejednávanych vecí namieste. Aj opakovane tvrdené legitímne očakávania žalobcu totiž treba posudzovať s prihliadnutím na to, že žalobca sa dobrovoľne a sám rozhodol iniciovať tieto exekučné konania práve na podklade rozhodcovských rozsudkov, kde bolo vzhľadom na platnú právnu úpravu nevyhnutné preskúmať rozhodcovské doložky, skúmať či sa vymáha právom dovolené plnenie, pričom exekučné konania boli vyhlásené za nedôvodné, neprípustné, tak ako v tu prejednávanej veci. Základný právny princíp spravodlivosti od súdu požaduje, aby právna ochrana nebola poskytovaná tomu, kto sám právo porušuje. Každý by mal ctiť zásadu, že z nepráva nemôže vzniknúť právo a nárok na právnu ochranu majú len práva, nadobudnuté v súlade so znením a účelom zákona. Tu uplatňované nároky žalobcu je nemožné nehodnotiť aj v týchto intenciách. Na začiatku to bol totiž práve žalobca, ktorý inicioval najskôr rozhodcovské, a potom následne tu prejednané exekučné konanie proti povinnému, hoci na to neboli splnené zákonné podmienky. Žalobcu pritom z takéhoto postupu nijako neospravedlňuje prípadná existencia určitej pohľadávky proti povinnému. Inými slovami povedané, v právnom štáte nemôže sa zo zákonom zakázaného konania stať zákonom dovolené konanie len s poukazom na existenciu pohľadávky. Preto ak sa žalobca snaží celú zodpovednosť preniesť na exekučný súd tvrdením, že ak by ten rozhodol skôr, a teda žalobca by skôr vedel, že žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bude zamietnutá, mohol uskutočniť náhradu exekučného titulu, čím údajne postup súdu zamedzil žalobcovi správať sa so starostlivosťou riadneho hospodára, tak tu súd pripomína žalobcovi, že zodpovednosť za „nevedomosť“ žalobcu o nespôsobilosti jeho exekučného titulu ani samotné riziko jeho podnikania nemožno prenášať na exekučný súd, resp. na žalovanú. Ak by sa žalobca skutočne správal ako riadny hospodár, zaiste by ako oprávnený neinicioval obrovské množstvo nedôvodných, zbytočných exekučných konaní a ako riadnemu hospodárovi mu už to, že v zákonom stanovenej 15 dňovej lehote nebolo udelené poverenie na vykonanie exekúcie a následne mu preto nemohlo byť doručené ani upovedomenie o začatí exekúcie mohlo signalizovať, že na vykonanie exekúcie nie sú splnené zákonné podmienky.

35. Čo sa týka požadovanej náhrady majetkovej škody vo výške zodpovedajúcej istine s príslušenstvom, ktoré podľa žalobcu viac nemôžu byť priznané právoplatným rozhodnutím všeobecného súdu v občianskom súdnom konaní, treba poukázať na to, že uvedené škody žalobcovi v žiadnom prípade nemohli vzniknúť. Vo vyššie uvedenom exekučnom konaní exekučný súd nevykonal žiaden úradný postup bez splnenia zákonných podmienok, neporušil princíp právnej istoty rozhodnutím o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v danom exekučnom konaní, ani nevyvolal stav zakladajúci prekážku veci právoplatne rozhodnutej (k otázke namietaných zbytočných prieťahov sa súd vyjadril už vyššie). V prvom rade treba zvýrazniť tú skutočnosť, že rozhodnutie o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v exekučnom konaní Okresného súdu Svidník sp. zn. 6Er 828/2009 nebolo zrušené ako nezákonné, toto bolo odvolacím Krajským súdom v Prešove na odvolanie oprávneného (tu žalobcu) v celom rozsahu potvrdené ako zákonné a vecne správne. Aj z uvedeného je zrejmé, že exekučný súd postupoval v uvedenom exekučnom konaní plne v súlade so zákonom, ak preskúmaval otázku samotnej vykonateľnosti exekučného titulu (rozsudku rozhodcovského súdu). Exekučný súd bol oprávnený a povinný skúmať či boli v dotknutom exekučnom konaní splnené formálne i materiálne predpoklady pre vedenie exekúcie (či na návrh účastníka konania alebo aj bez návrhu) a v prípade zistenia, že nie sú splnené podmienky materiálnej alebo formálnej vykonateľnosti exekučného titulu, musel na zistenie nezákonnosti vedenia exekúcie aj adekvátne procesne zareagovať. Okrem iného bol povinný skúmať či exekučný titul, na základe ktorého súdny exekútor žiadal o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, bol spôsobilým exekučným titulom v

zmysle ustanovenia § 41 Exekučného poriadku. Keďže exekučným titulom v dotknutom exekučnom konaní bol rozsudok rozhodcovského súdu, musel pritom exekučný súd popri ust. Exekučného poriadku vychádzať aj z ustanovení zákona č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní (ďalej tiež iba „ZoRK“). Podľa názoru Ústavného súdu SR prezentovaného v rozhodnutí z 3. 3. 2011 č. k. IV. ÚS 60/2011-13, vnútroštátny súd môže ex offo preskúmať nekalú povahu rozhodcovskej doložky v prípade právoplatného rozhodcovského rozsudku vydaného bez účasti spotrebiteľa v takom rozsahu, v akom mu to umožňujú vnútroštátne procesné pravidlá v rámci obdobných opravných prostriedkov vnútroštátnej povahy. V takomto prípade prináleží vnútroštátnemu súdu vyvodiť všetky dôsledky, ktoré z toho podľa daného vnútroštátneho práva vyplývajú, s cieľom zabezpečiť, aby spotrebiteľ nebol uvedenou doložkou viazaný. Obdobne Najvyšší súd SR v rozhodnutí z 18. 1. 2012 sp. zn. 6Cdo 143/2011 konšatoval, že pokiaľ oprávnený v návrhu na vykonanie exekúcie označí za exekučný titul rozsudok rozhodcovského súdu, je exekučný súd oprávnený a zároveň povinný skúmať, či rozhodcovské konanie prebehlo na základe uzavretej rozhodcovskej zmluvy. Ak nedošlo k uzavretiu rozhodcovskej zmluvy, nemohol spor prejednať rozhodcovský súd a v takom prípade ani nemohol vydať rozhodcovský rozsudok. Pri riešení otázky, či rozhodcovský rozsudok vydal rozhodcovský súd s právomocou prejednať daný spor, nie je exekučný súd viazaný tým, ako túto otázku vyriešil rozhodcovský súd. Exekučný súd je povinný zamietnuť žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, ak už pri postupe podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku vyjde najavo existencia relevantnej okolnosti, so zreteľom na ktorú je nútený výkon rozhodnutia neprípustný.

36. Podľa § 3 ods. 1, ods. 2 ZoRK, rozhodcovská zmluva je dohoda medzi zmluvnými stranami o tom, že všetky alebo niektoré spory, ktoré medzi nimi vznikli alebo vzniknú v určenom zmluvnom alebo v inom právnom vzťahu, sa rozhodnú v rozhodcovskom konaní. Rozhodcovská zmluva sa vzťahuje aj na právnych nástupcov strán, ak to zmluvné strany v rozhodcovskej zmluve nevyhlásia.

37. Podľa § 4 ods. 1, ods. 2, ZoRK, rozhodcovská zmluva môže mať formu osobitnej zmluvy alebo formu rozhodcovskej doložky k zmluve. Rozhodcovská zmluva musí mať písomnú formu, inak je neplatná.

38. Podľa prílohy bodu 1. písm. q) smernice 93/13/ES patria medzi nekalé podmienky (v zmysle čl. 3 bodu 1. a 2. smernice) aj podmienky, ktorých zmyslom alebo účinkom je neposkytnúť spotrebiteľovi právo alebo mu brániť v uplatňovaní práva podať žalobu alebo podať akýkoľvek iný opravný prostriedok, najmä vyžadovať od spotrebiteľa, aby riešil spory neupravené právnymi ustanoveniami výhradne arbitrážou, nevhodne obmedzovať prístup k dôkazom alebo ukladať mu povinnosť dôkazného bremena, ktoré by podľa práva, ktorým sa riadi zmluvný vzťah, malo spočívať na inej zmluvnej strane. Uvedená smernica bola prebratá do nášho právneho poriadku zákonom č. 150/2004, ktorým bol novelizovaný Občiansky zákonník. Na základe zásady nepriameho účinku je táto smernica záväzná aj pre Slovenskú republiku a treba ju používať ako interpretačné pravidlo k ustanoveniam vnútroštátneho právneho poriadku, ktoré upravujú spotrebiteľské právne vzťahy.

39. I keď samotný povinný vystupujúci vo vyššie uvedenom exekučnom konaní nevyužil oprávnenia v zmysle § 40 ZoRK, bol exekučný súd oprávnený a povinný skúmať existenciu alebo platnosť rozhodcovskej doložky, od ktorej rozhodcovský súd vyvodil svoju právomoc v príslušnom ním vedenom konaní, a v prípade zisteného nedostatku v tomto smere konštatovať rozpor rozhodcovského rozsudku zo zákonom znamenajúci materiálnu nevykonateľnosť exekučného titulu. Tiež bol oprávnený a povinný skúmať splnenie ďalších podmienok pre vykonanie exekúcie na základe rozhodcovského rozsudku. Takýmto postupom exekučný súd napíňal povinnosť vyplývajúcu z princípu ochrany práv spotrebiteľa. Exekučný súd v konaní ním vedenom pod sp. zn. 6Er/828/2009 dospel k záveru o neplatnosti rozhodcovskej doložky obsiahnutej v príslušných všeobecných podmienkach poskytnutia úveru vzťahujúcich sa k zmluve o úvere uzavretej medzi žalobcom ako veriteľom a povinným ako dlžníkom, o právach a povinnostiach z ktorých rozhodoval v danom konaní rozhodcovský súd. Rozhodcovskú doložku v uvedenom konaní exekučný súd vyhodnotil ako neplatnú (čo v rozhodnutí o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie náležite a podrobne odôvodnil). Exekučný súd teda v uvedenom konaní preskúmal predložený rozhodcovský rozsudok a príslušnú žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietol v zmysle § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, nakoľko dospel k záveru, že rozhodcovská doložka, na podklade ktorej bol príslušný rozhodcovský rozsudok vydaný, nezakladá pre jej neplatnosť právomoc rozhodcovského súdu na prejednanie sporu, čo zároveň znamená, že príslušný rozhodcovský rozsudok nebol vykonateľným exekučným titulom, na základe ktorého by bolo možné viesť exekúciu. V uvedenej

veci postupy exekučného súdu boli plne opodstatnené a zákonné. Uvedené postupy exekučného súdu neboli posudzovaním vecnej správnosti toho- ktorého rozsudku rozhodcovského súdu a nesmerovali k jeho zrušeniu. Okrem toho nemožno sa stotožniť s názorom žalobcu, že exekučný súd vo vyššie uvedenom exekučnom konaní založil prekážku veci rozhodnutej - pokiaľ totiž rozhodcovský súd nemal právomoc na rozhodovanie v príslušnej veci, ním vydaný rozsudok, ktorý bol predložený ako exekučný titul je nulitným, t.j. ničotným aktom, ktorý je z hľadiska právneho neexistujúci a nikoho nezaväzujúci a ako taký nemôžu zakladať v prípadnom občianskom súdnom konaní prekážku rozhodnutej veci. Najvyšší súd v uznesení z 29. 1. 2015 sp. zn. 3Cdo 27/2011 dospel k záveru, že aj rozhodcovský rozsudok ukladajúci povinnosť niečo plniť podľa spotrebiteľskej zmluvy, môže predstavovať prekážku veci rozsúdenej pre občianske súdne konanie, ale tento právny záver je opodstatnený len vtedy, ak bol rozhodcovský rozsudok vydaný na základe platne uzavretej rozhodcovskej zmluvy alebo rozhodcovskej doložky, pretože iba platná rozhodcovská doložka alebo rozhodcovská zmluva zakladá oprávnenie rozhodcovského súdu prejednať a rozhodnúť spor medzi dodávateľom a spotrebiteľom. V súvislosti s nedôvodnosťou tvrdenia žalobcu o existencii prekážky veci rozsúdenej súd podporne poukazuje na rozhodnutia Krajského súdu v Prešove sp. zn. 17Co/41/2015 a 5Co/219/2013, v ktorých sa odvolací súd jasne vyjadril k neexistencii prekážky veci rozhodnutej z rozhodcovského rozsudku vydaného na základe neplatnej rozhodcovskej doložky a tiež na Uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo/27/2011. Tento záver bol prijatý Najvyšším súdom Slovenskej republiky i v uznesení sp. zn. 3Cdo 122/2011 zo dňa 9. 2. 2012 cit.: „Ak v určitej veci nedošlo k uzavretiu rozhodcovskej zmluvy, nemohol spor prejednať rozhodcovský súd a v takom prípade ani nemohol vydať rozhodcovský rozsudok. Keby exekučný súd akceptoval rozhodcovský rozsudok, pre vydanie ktorého nebola daná právomoc rozhodcovského súdu, akceptoval by vykonateľnosť rozhodnutia vydaného tým, kto na to nemal právomoc. Išlo by o akceptáciu „rozhodnutia“ nevykonateľného, majúceho účinky paaktu.“ Z uvedeného vyplýva, že nárok žalobcu na náhradu majetkovej škody vo výške zodpovedajúcej istine s príslušenstvom je absolútne nedôvodný, nakoľko žalobcovi uvedená škoda nevznikla postupom exekučného súdu.

40. Žalobca, v spore zastúpený advokátom nijako nepreukázal, že by mu v súvislosti s rozhodovaním OS Svidník v ním vedenom exekučnom konaní vznikla nemajetková ujma. Súd v tomto konaní nemal preukázané žiadne porušenie základných práv a princípov právneho štátu v danom exekučnom konaní, ani porušenie práva na súdnu ochranu či práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov, ku ktorým by došlo zo strany OS Svidník. V príslušnom exekučnom konaní bolo už od jeho začiatku, vzhľadom na to, že išlo o exekučné konania proti fyzickej osobe dané riziko jednak „zániku“ povinného, i riziko straty kontaktu s povinným, ako aj riziko insolvencie toho-ktorého povinného - tieto riziká nemožno spájať s dĺžkou doby od podania tej-ktorej žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie do rozhodnutia o jej zamietnutí. Nemožno sa tiež stotožniť s tvrdeniami žalobcu, že neexistencia akéhokoľvek vnútroštátneho prostriedku nápravy spôsobilého reštituovať vzniknutú situáciu, resp. vyvolaný zásah do zákonných nárokov a základných práv žalobcu v spojení s absolútnou nemožnosťou vrátenia strateného času, resp. s údajnou absolútnou nemožnosťou súdneho uplatňovania pohľadávky a jej príslušenstva, vyvolala u neho, resp. u členov riadiacich orgánov spoločnosti, ako aj u jej majiteľov pocity frustrácie, úzkosti, nespravodlivosti, neistoty a nedôvery v právo a rovnosť v spoločnosti - akékoľvek pocity si u žalobcu ako právnickej osoby nie je možné ani len predstaviť a o skutočnom vzniku pocitov frustrácie, úzkosti, nespravodlivosti, neistoty a nedôvery v právo a rovnosť v spoločnosti u členov riadiacich orgánov žalujúcej spoločnosti, ich intenzite, spôsobe akým sa prejavovali u jednotlivých členov riadiacich orgánov žalujúcej spoločnosti, aké na nich prípadne zanechali následky a pod., neboli súdu zo strany žalobcu predložené žiadne dôkazy (okrem toho žalobca v žalobe tvrdí, že poškodeným je on a domáha sa náhrady škody či nemajetkovej ujmy sám žalobca, preto pocity členov jeho riadiacich orgánov sú podľa názoru súdu irelevantné pre prípadnú náhradu žalovaných nárokov žalobcovi). Žalobca taktiež nijako nepreukázal, že postup exekučného súdu v uvedenom exekučnom konaní v súvislosti s vymáhanou pohľadávkou a jej príslušenstvom spôsobil zánik ďalších plánovaných podnikateľských aktivít žalobcu (už vôbec nie akých konkrétnych) ako aj zánik už vytvorených podnikateľských plánov a vyvolaná strata zisku z realizovaného obchodu spôsobila hospodársku stratu na strane žalobcu, ale aj jeho majiteľov - ide tu iba o ničím nepreukázané, prosté tvrdenia žalobcu nepodložené žiadnymi dôkazmi, a to rovnako aj čo sa týka tvrdení žalobcu o tom, že nezákonným zásahom (treba opäť poukázať na to, že nezákonný zásah exekučného súdu nebol v tomto konaní nijako preukázaný) vyvolaná situácia ovplyvnila jeho ďalšie podnikateľské postupy a spôsobila neistotu v plánovaní ďalších rozhodnutí, ktoré mohol prijať. V súvislosti s tvrdenou frustráciou treba pripomenúť, že žalobca v exekučnom konaní nevystupoval ako povinný voči ktorému by sa viedlo nedôvodné exekučné konanie, ale ako oprávnený, ktorý sám také nedôvodné konanie inicioval.

Žalobca nepreukázal nielen skutočný vznik nemajetkovej ujmy na jeho strane, ale ani nijako obsahovo nešpecifikoval ani jeden z faktorov, na ktoré treba prihliadať pri prípadnom určovaní výšky náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa vyššie citovaného § 17 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z.z., a čo sa týka nároku na náhradu nemajetkovej ujmy vo výške po 20 % z istiny s príslušenstvom požadovanej z titulu majetkovej škody, treba opätovne zdôrazniť, že súd nemal nijako preukázané, že by v dotknutom exekučnom konaní OS Svidník došlo k akémukoľvek nezákonnému či nesprávnemu úradnému postupu exekučného súdu a teda nebolo súdu v žiadnom z týchto prípadov preukázané, že by žalobcovi vôbec vznikla akákoľvek nemajetková ujma, ktorej náhradu v peniazoch by prípadne bolo možné žalobcovi priznať.

41. Vzhľadom na všetky vyššie uvedené skutočnosti a dôvody súd žalobu o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy v celom rozsahu zamietol.

42. Koniec koncov, argumentácia súdu o tom, že v danom prípade nemohlo dôjsť k nesprávnemu úradnému postupu exekučného súdu už nemôže byť pre žalobcu nijako nová, či prekvapivá, keďže závery súdu sa nijako neodlišujú od záverov, ku ktorým v skutkovo a právne obdobných veciach žalobcu dospeli aj iné súdy (viď. napr. rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 23Co/37/2016 alebo 11Co/90/2015 či 20Co/324/2015, rozsudok Krajského súdu v Nitre sp. zn. 26Co/361/2015, rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 14Co/266/2016 alebo rozsudok Krajského súdu v Žiline sp. zn. 8Co/100/2016, všetky verejne dostupné na webovom sídle Ministerstva spravodlivosti SR). O ustálenosti právneho názoru o neexistencii nesprávného úradného postupu exekučného súdu v danom prípade svedčí aj to, čo je výslovne pripomenuté napr. v rozsudku Krajského súdu v Prešove sp. zn. 23Co/37/2016, z ktorého cit.: „Je všeobecne známou skutočnosťou, že žalobca v danom období doručil súdom Slovenskej republiky veľké množstvo procesných návrhov, o ktorých bolo potrebné rozhodnúť. Vzhľadom na množstvo návrhov a na obsadenosť súdov nebolo vo faktických možnostiach súdov rozhodnúť o týchto návrhoch v zákonných lehotách. K rovnakým záverom dospel ÚS SR vo veci IV.ÚS 606/2012, kde uviedol, že „Doba rozhodovania o tejto žiadosti súdneho exekútora v trvaní viac ako 13 mesiacov by vo všeobecnosti nebola ústavne udržateľná, ale v okolnostiach daného prípadu, keď ústavnému súdu je z jeho rozhodovacej činnosti známe, že sťažovateľka podávala žiadosti o udelenia poverení na vykonanie exekúcií hromadne, teda v rovnakom čase zaťažila všeobecný súd väčším počtom podaní, vzhľadom na čo musela počítat s určitým technicko-administratívnym zdržaním na strane všeobecného súdu, ktoré spôsobilo, že o jej žiadosti bolo rozhodnuté s určitým časovým odstupom, ju možno považovať za ústavne akceptovateľnú.“

43. Z uvedeného je zrejmé, že nielen súd v prejednávanej veci, ale hneď niekoľko súdov naprieč republikou po samostatnom, podrobnom, na sebe nezávislom skúmaní nárokov žalobcu na náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy z obdobných exekučných konaní dospelo k záveru o ich absolútnej nedôvodnosti.

44. Rozhodnutia všeobecných súdov nie sú v zmysle Ústavy SR všeobecne záväzné a dotýkajú sa len účastníkov konania, v ktorého rámci boli vydané, k znakom právneho štátu a medzi jeho základné hodnoty ale neoddeliteľne patrí princíp právnej istoty (čl. 1 ods. 1 ústavy), ktorého neopomenuteľným komponentom je predvídateľnosť práva. Súčasťou uvedeného princípu je tiež požiadavka, aby sa na určitú právne relevantnú otázku pri opakovaní v rovnakých podmienkach dala rovnaká odpoveď, teda to, že obdobné situácie musia byť rovnakým spôsobom právne posudzované. Za diskriminačný možno považovať taký postup, ktorý rovnaké alebo analogické situácie rieši odchylným spôsobom, pričom ho nemožno objektívne a rozumne odôvodniť (pozri napr. Ústavný súd Slovenskej republiky, Uznesenie z 22. 11. 2011, č. k. IV. ÚS 499/2011-25). Podobne aj ESLP v rozsudku Beian proti Rumunsku konštatoval, že je v rozpore s princípom právnej istoty, ak súd v obdobných veciach rozhodne odlišne. Rastúci význam princípu právnej istoty v podobe konzistentného rozhodovania súdov v skutkovo a právne podobných veciach potvrdzuje koniec koncov aj nový Civilný sporový poriadok účinný od 1. 7. 2016, ktorý tento princíp povýšil na jeden zo svojich základných princípov s tým, že odklon je možný len v prípade výnimočných skutkových a právnych osobitostí prípadu kedy ho možno presvedčivo a dôkladne odôvodniť (viď článok 2 CSP). V prejednávanej veci súd nenašiel žiadne objektívne a presvedčivé argumenty pre odôvodnenie odchýlenia sa od záverov vyššie citovaných rozhodnutí súdov vo vzťahu k posúdeniu daného nároku žalobcu, nakoľko s týmito sa plne stotožňuje, pričom ide už o tak ustálenú a opakovane potvrdzovanú súdnu prax, že aj sám žalobca už všetky dôvody neopodstatnenosti svojich

nárokov a argumentácie musí veľmi dobre poznať z uvedených predošlých súdnych rozhodnutí, preto nemá zmysel ich osobitne a dopodrobna opakovať a pripomínať.

45. S poukazom na vyššie uvedené dôvody, pre ktoré bola žaloba zamietnutá, má súd za to, že je už nevhodné a nadbytočné zaoberať sa jednotlivými námietkami žalovanej voči žalobe obsahnutými v jej vyjadrení doručenom súdu 1. 4. 2016 (osobitne tými, ktoré sa netýkali vyššie uvedených dôvodov, pre ktoré súd žalobu v tomto konaní zamietol - napr. k námietke zmätočnosti žaloby, vnímania žalobcu a jeho činnosti verejnosťou a pod.).

46. Rovnako tak je zbytočné reagovať podrobne na postup zo strany žalobcu v podanej žalobe a sťažovanie konania súdu v tejto veci - napr. pokiaľ žalobca uviedol nesprávny exekučný súd a neuviedol priamo spisovú značku príslušného exekučného konania na správnom exekučnom súde (spisová značka OS Svidník mu pritom bola, vychádzajúc z obsahu vyššie uvedeného exekučného spisu 6Er/828/2009, známa minimálne z uznesenia o zamietnutí žiadostí o udelenie poverenia).

47. Záverom treba poznamenať, že nakoľko žalobca v tomto konaní nepreukázal ani len skutočný vznik škody, nemal súd prečo rozhodovať v zmysle jeho návrhu medzitémnym rozsudkom o základe veci - ak totiž vznik škody nie je preukázaný, bolo by nezmyselné, aby súd medzitémnym rozsudkom vyslovoval kto „za škodu“ zodpovedá.

48. O trovách konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP v spojení s § 262 ods. 1 a 2 CSP. V danom prípade plný úspech v spore mala žalovaná, keďže žaloba bola zamietnutá v celom rozsahu, preto podľa § 255 ods. 1 CSP jej vznikol nárok na priznanie plnej náhrady trov konania proti žalobcovi. Žalovaná síce podala návrh na priznanie jej nároku na náhradu trov konania, zo spisu však žiadne preukázateľné, vyčísliteľné trovy konania žalovanej nevyplývajú, preto súd v zmysle § 262 ods. 1 a 2 CSP nevyhradil rozhodnutie o výške trov konania samostatnému uzneseniu, nakoľko nebolo by v ňom o čom rozhodovať ale o nároku na náhradu trov konania priamo rozhodol tak, že náhradu trov konania stranám sporu nepriznal (podporne pozri Uznesenie Najvyššieho súdu SR z 26. októbra 2016, sp. zn. 6 Cdo 544/2015).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní od dňa jeho doručenia na Okresný súd Kežmarok.

V odvolaní sa má uviesť ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje, spisová značka konania, ďalej sa má uviesť proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh). Odvolanie musí byť podpísané.

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že:

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov.